తల్లీ - పిల్లా

పిల్లను- ఆరు నెలలు దాటని పసిదాన్ని -చివరిసారిగా మనసారా ముద్దు పెట్టుకుంది తల్లి.

గుండె కద్దుకుని ఏడ్చింది. మనసులో దీవించుకుంది. వదల్లేక వదల్లేక వదిలింది. నడిరోడ్డుమీద ఒక ప్రక్కగా, పసిదాని వళ్ళు నొప్పి పుడుతుందేమోనని బాధపట్టుకుంది. ఆమె కట్టుకున్న చింపిరి పేలికల చీరెలోంచి ఒక ముక్క చింపింది, దాన్ని రోడ్డుమీద పరచి పిల్లను జాగ్రత్తగా పడుకోపెట్టింది దానిమీద.

పిల్ల యిదంతా చూడటం లేదు. ఇందాక ఎప్పుడో నిద్రపోయింది. నిద్రలో నవ్వుతుం డెందుకు? తనని చూసేనా? తల్లి ఊహ అది.

దూరంగా మనుష్యులు వస్తున్న చప్పుడు అస్పష్టంగా వినిపించింది తన పొరపాటు తెలిసివచ్చింది తల్లికి. పిల్లమీద ప్రేమకొద్దీ యింకా ఇక్కడే వుంటే ఎలా? తన ఆశ ఏమయిపోవాలి? అప్పుడప్పుడే వ్యాపిస్తున్న వెల్తుర్లో పసిదాన్ని ఆఖరుసారిగా చూచుకుంది. చిన్నగా కదిలి ప్రక్కనున్న పార్కులోకి వెళ్ళిపోయింది. పార్కులోంచి మరీ దూరంగా, పసిది తనకు

కనుపించనంత దూరంగా వెళ్ళిపోలేదు. రోడ్డు ఒక మాదిరిగా కనిపించేలా వున్న ఒక గుబురుగా వున్న మొక్క ఆకుల్లో దాన్ని కూర్చుంది. పిల్ల కనిపిస్తూనే వుంది. ఆకుల సందుల్లోంచి, ప్రహారీగోడ చువ్వల్లోంచి అస్పష్టంగా.

ఏడ్చింది యింకా. తన కూతురు, తన పిల్ల, తనకు మొదటగాపుట్టిన బంగారు తల్లి. ఎలా దాన్ని వదిలేయటం? తనకు చేతు లెలా వచ్చాయి? తన హృదయం పాషాణం. తన చేతులు యినుపవి, అందుకే ఏడ్చింది, ఏమీ చేతగాక.

ఏడుస్తుంది తను పిల్లను చేజేతులా వదిలేయవల్సి వచ్చినందుకు ఏడుస్తుంది. కాని చేసే దేముంది లేకపోతే. తనదగ్గర పెట్టుకుని ఎలా కష్టపెడుతుంది? తను అనుభవించే బాధలు ఆ పసిదానికికూడా ఎలా పంచుతుంది? అది. తనకూతురు.... బంగారు తల్లి. దాని రంగు బంగారు వన్నె. మొహంలో రాజకళ. తన లాంటి అసమర్ధురాలు, అప్రాచ్యురాలు, అర్భకురాలు ఎలా పెంచుతుంది? పెంచగలిగిన సామర్థ్యం తన కేదీ?

అసలు గొప్పింట్లో పుట్టవలసిన పిల్ల అది. రాజభోగాలు అనుభవించవల్సిన పిల్ల అది. కర్మంకాలి తన కడుపున పుట్టింది. దాని తప్పా అది పుట్టటం? తన తప్పూ అంతకన్నా కాదు. అయితే చూస్తూ చూస్తూ ఎలా దాన్ని బాధల పాలు చేయటం? అందుకే.... అందుకే....

అతను.... తన మొగుడు ఏం చెప్పాడు? ఇప్పుడు లేడు. చచ్చిపోయాడు. తిండిలేకే చచ్చిపోయాడు. చచ్చిపోతూ తనని కావిలించుకున్నాడు. ఏడ్చాడు. 'ఒసేవ్, నేను పోతున్నానే, పసిదాని భారమంతా నీదే, దాన్ని మనలాగా కష్టాలు పడనియ్యకు. ఏ జన్మలోనో మనం చేసుకున్న పుణ్యంవల్ల! అది

పుట్టింది. మనకి దేవత. దాన్ని ఏం చేస్తావో; నీ శక్తి, నీ యిష్టం. పోతున్నా" అంటూ పోయాడు. దానికప్పుడు నాలుగు నెలలు.

అతను పోయి రెండు నెల లయింది. తనకి యీ పెద్ద భారం అంటగట్టి పోయాడు. తను గొప్పగా. అంత యిదిగా ఎలా పెంచుతుంది? అదేమయినా ఆలోచించాడా? ఊహు – పోయేవాళ్ళకి మతు లుండవు. తమకు చేతకాని వన్నీ యింకోరి మీద రుద్ది పోతారు. ఈ రెండు నెలలూ దాన్ని ఎలా పెంచింది? రాజభోగాలు అనుభవింప చేయటం ఎవరితరం? అతను బ్రతికి వున్నన్నాళ్ళూ చేసిన పనేమిటి? అడుక్కున్నాడు. తనూ అదే. అయితే....అయితే తను కోర్కె ఎలా తీరటం? ఆలోచించింది. తన ప్రేమని చంపేసుకుంటే! ఎవడో డబ్బుగ వాడికి దాన్ని అర్పించేస్తే? తను కుళ్ళనీ, చావనీ! అది సుఖ పడుతుంది. తన కదే చాలు.

కాని డబ్బుగలవాడికి దాన్ని యివ్వటం ఎలాగ? .తన స్థితి చూస్తూ యెవడు పుచ్చుకుంటాడు? ఒకటే ఉపాయం.

అదే యిప్పుడు చేసింది. డబ్బు వుండి పిల్లలు లేని వాళ్ళు ఎందరు లేరు? వాళ్ళెవరైనా చూస్తారు. తీసుకు పోతారు. దైవ ప్రసాదమని మురిసిపోతారు. పెంచుకుంటారు. అదే పది వేలు.

కళ్ళ నీళ్ళు తుడుచుకుంది. ఇద్దరు ముగ్గురు మనుష్యులు అప్పుడే అటునుంచి పోయారు. అయితే రోడ్డు ప్రక్కగా పడి వున్న పిల్లని వాళ్ళు చూడలేదు.

ఇంకా ఆత్రంగా రోడ్డుకేసి చూడసాగింది. దూరంగా ఎవరో వస్తున్న చప్పుడు. ఒక్కసారిగా హృదయం ఝల్లు

మున్నది. మొన్న అది....ఆ హృదయం లేని రాకాసి ఏం చేసింది? తనకి కొడుకు పుట్టగానే చేతులు వెనక్కి విరిచేసింది. కాళ్ళు బాగా సాగదీసేసింది. చూస్తుంటే తనకే కళ్ళు తిరిగాయి. తన భయం చూసి నవ్వింది. పైగా, "లేకపోతే ఎలా గడవటం" అనేసింది. దానికి యిద్దరు కూతుళ్ళు, యిద్దరు కొడుకులు, పెద్దకూతురు తప్ప మిగిలిన అంతా అంతే. పెద్దది! అన్నీ సరిగా వుండి ఏం లాభం? శీలం? ఛీ ఛీ?

తనకూతురు! రాణి. అటువంటి వేమీ చూడకూడదు. వినకూడదు. దాని కిదంతా యెందుకు పట్టుతుంది. ఏ శ్రీమంతు లింట్లోనో వెండి కంచంలో అన్నం తినేస్తూ, హాయిగా....

ఒక్కసారిగా ఆలోచన్లు తెంచివేసుకుంది. మనిషి! పసి దాని దగ్గర నిలబడి వున్నాడు. దానివంక తీక్షణంగా చూస్తున్నాడు. ఆ మనిషివంక పరకాయించి చూసింది. ఊహు, తన కన్న ఎక్కువే, కాని ఊహించుకున్నవారిలో ఎన్నో వంతు? ఛూ! వీళ్ళ సంగతి తనకు తెలుసు. తమకన్నా కష్టాలు, పొద్దున్నే యింట్లోంచి బయలుదేరి ఎక్కడో కూచుని ఏమిటేమిటో రాస్తాడు. తమ కెవరూ అధికారులు లేరు. వాళ్ళకుంటారట తప్పు వస్తే చీవాట్లు పెడతారట. బ్రతికుండగా నాన్న చెప్పేవాడు; వాళ్ళ బ్రతుకులు తమకన్నా కనాకష్టాలు. ఈ మనిషి అటువంటి రకం. ఎందు కట్లా చూస్తారు పిచ్చితల్లి లాగ? తన దానిన తను పోకూడదూ? కొంపతీసి దాన్ని తీసు పోడుగదా? ఏమిటది? ఎందుకట్లా ముందుకు వంగుతాడు? చేతులు చాపుతాడేం? తీసుకుంటే....ఎలాగ? ఎలాగ?

వేగంగా కొట్టుకుంటున్న గుండెతో, అదురుతున్న కళ్ళతో ఆరాటంగా చూసింది. కాని ఆ మనిషి పిల్లని తీసుకో లేదు. ఒక క్షణం తటపటాయించి ఆగిపోయి వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు. "అమ్మయ్య !" అనుకుంది.

రోడ్డుమీద రద్దీ యింకా సరిగా ప్రారంభం కాలేదు. అప్పుడప్పుడూ ఒకళ్ళిద్దరు వచ్చి పోతున్నారు. పది నిమిషాల వరకూ పసిదానివంక మరెవరూ చూడలేదు. ఆరాటం హెచ్చి పోయింది తల్లికి.

"అదిగో అదిగో" అనుకుంది చటుక్కున. ఒకాయన-లంబోదర విగ్రహం - వస్తున్నాడు. పిల్లవంకే చూశాడు, బాగా దగ్గరకు వచ్చి మొహంలో మొహంపెట్టి చూడ సాగాడు.

సిల్కులాల్చీ, పంచె, చేతికి వాచీ, మెళ్ళో గొలుసూ ఆయన గొప్పతనానికి మచ్చుతునకలు . పార్కులోంచి తదేక దీక్షగా చూస్తున్న తల్లి యివన్నీ పసికట్టింది. ఆయన ఎంత డబ్బున్నవాడో ! ఓ పెద్ద మేడ, మేడ నిండా నౌకరులు, షికార్లకి కారు....పసిది ఆయన చేతుల్లో పడితే ! ఓహ్ ! బలే !

చూసింది. ఏమిటి ? తీసుకుంటున్నాడా ? ఆయనకు పిల్లల్లేకుండా వుండకూడదూ ? ఏమిటది? అమాంతంగాదాన్ని ఎత్తుకున్నాడు. ఆ పాలబుగ్గలమీద బొర్రమీసాలు తగిలేటట్లు ముద్దుపెట్టుకుంటున్నాడు. పిచ్చి తల్లికి గుచ్చుకోదూ ? కాని నిజంగా ఆయన తీసికెళ్తే ! భగవాన్, నీకు వెయ్యి దణ్ణాలు.

ఆయన అలా ఎత్తుకునే, పిల్లను హృదయానికి హత్తుకుని నాలు గడుగులు వేశాడు. తల్లి ఆనందంతో కళ్ళు

చూసుకుంది. దీవించింది. "నువ్వు రాజభోగాలు అనుభవించు తల్లి, వెండి కంచంలో బువ్వ తిను. గొప్పవాళ్ళ బట్టలు కట్టుకో. యింకా - యింకా"

కళ్ళు తెరిచింది. అదేమిటి? ఆయన ఆగిపోయాడు. ఒకసారి నలువైపులా చూశాడు. ఇంకోసారి పిల్లదాన్ని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. అయిదు నిమిషాలు తటస్థంగా నిలబడిపోయాడు. ఏం చెయ్యాలి? తీసుకునేదా? వద్దా? అనేది ఆయన కళ్ళల్లో స్పష్టంగా తెలుస్తున్నది.

రెప రెప లాడుతున్న కళ్ళతో భయంగా, ఆత్రంగా చూసింది తల్లి. దింపివేస్తున్నాడు. ఏమనుకుంటున్నాడో తనకు తెలీదు. ఎలా తెలుస్తుంది? ఏడ్చింది లోపల్లోపల. ఆయన వెళ్ళిపోతున్నాడు. ఏం? ఆ అనుమానమెందుకు? పిల్లదానికేం తక్కువయింది?

చరచరా పార్కులోంచి లేచివెళ్ళి ఆయన కాళ్ళమీద పడి పిల్లను తీసుకోమని ప్రార్థిద్దామనుకుంది. కాని ఎలా సంభవం? తను చెప్పినంత మాత్రంచేత ఆయన అలా చేస్తాడని ఏమిటి నమ్మకం?

వెళ్ళిపోయాడాయన. పిల్లని పడుకోబెట్టి దానివంక అలాగే చూస్తూ విడవలేక విడువలేక వెళ్ళిపోయాడు. తల్లి కళ్ళ క్రిందవున్న మొక్క ఆకులు తడిసిపోయాయి.

ఇంకెవరైనా వస్తారేమో? ఎందుకు రాకూడదూ? తనకీ అదృష్టం వుంటే భాగ్యవంతులకేం కొదవ? సాధ్యమైనంత దూరం దృష్టి సారించి చూచింది. ఇద్దరు వస్తున్నారు

ఈసారి. మామూలు మనుష్యులు. పిల్లవున్న వైపే నడుస్తు న్నారు. ఒకడు చూశాడు అందులో. ఆగిపోయి ప్రక్కవాడికి కూడా చూపించాడు. ఇద్దరూ పిల్లని సమీపించి ముట్టుకో లేదు. కొంచెం దూరంగా నిలబడే తర్కవితర్కాలు మొదలు పెట్టారు. "ఎలా మారిపోయిందో కాలం. ఎవరో తల్లి - హృదయం లేనిది, కన్న బిడ్డని యిలా వదిలేసి పారిపోటానికి మనస్సెలా వొప్పిందో!"

ఎవరికి పుట్టిన పిల్లో యిది?"

"ఎవరికో ఏమిటి? ఒక ఆడదానికి"

"పిల్లలు ఆడదానికే పుడతారన్న సంగతి నాకూకూడా తెలుసు. నా ప్రశ్నేమిటంటే మొగుడికి పుట్టినట్లతే యిలా వదులుకోవటం యెందుకు సంభవిస్తుంది?"

"నిజం నిజం. యెవరితోనో రంకుసాగించి ఏ బిడ్డోపుడితే యిలా అఘోరించటం యెన్ని చూడటల్లా పత్రికల్లో."

"పిల్ల ఎలా ముద్దొస్తుందో చూడు! ఆ తల్లికి చేతు లెట్టా ఒప్పాయో అసలు?"

"మనకెందుకు? మనదారిని మనం పోదాం. ఇక్క డుంటే ప్రమాదం కూడాను."

వెళ్ళిపోయారు. తల్లి నిట్టూర్చింది. యెవరూ పిల్లను తీసుకోరా? ఉన్నకొద్దీ ఎండ ఎక్కువౌతోంది. పసిది బాధ పడదూ? ఏం చెయ్యటం?

ఇంకో పది, పదిహేను నిమిషాలు గడిచాయి. ఊహుఁ పసిదానికి డబ్బుగల వాళ్ళ యింట్లో పెరిగే యోగ్యత లేదా? యెవరూ తీసుకోరేం? చూడకుండా పోతారేం?

పిల్లకు కళ్ళల్లో ఎండ ప్రవేశించి నిద్ర చెడగొట్టింది. తల్లి చూసేటప్పటికి ఏడుస్తున్నది. తల్లి హృదయం తహతహ లాడుకుపోయింది. పిల్లది ఏడుస్తోంది బావురుమని. ఎంతో మంది అటునుంచి పోతున్నారు. దానివంక చూడటల్లేదు. దాన్నెందుకు బాధ పెట్టటం. తను తల్లేనా ? తనది హృదయ మేనా ?

ఏడుపు తనకు కర్ణకఠోరంగా వుంది. ఇంక చూడలేదు. ఏమయినా కానీ, పిల్లను తీసుకోవలసిందే తను. తీసుకొని హృదయానికి హత్తుకోవలసిందే. లేచింది. కళ్ళుతుడుచుకుంది. రెండడుగులు వేసింది.

ఆగిపోయింది చటుక్కున, ఒక మనిషి, పిల్ల దగ్గర నిల్చుని వున్నాడు. దాని మొహంవంక తదేక దీక్షతో చూస్తు న్నాడు. తల్లి అతనివంక పరకాయించి చూసింది. హృదయం ఝల్లుమంది. తనలాంటి మనిషే - ముష్టివాడు. ముష్టివాడు పసిదాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. వాడి మొహంవంకచూచి భయంచేతనో, మరెందుచేతనో ఏడుపు మానివేసింది పిల్ల. నిర్భయంగా భుజంమీద వేసుకున్నాడు. ఒకసారి అటూ యిటూ చూసి గబగబ నడిచి వెళ్ళిపోసాగాడు.

భయంతో, ఆవేశంతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అయిపోయింది తల్లి. ఏం జరిగింది ? ఏమిటి సంభవించింది? తన ఆశలు ! ! !

దాన్ని - ఆ బంగారు తల్లిని - అలా రోడ్డుమీద నిర్భ యంగా వదిలివేసిన తనకోరిక. ఆశ వ్యర్థమయి పోవలసిందేనా? తన కూతురు లక్షాధికారి యింట్లో సకల సుఖాలూ అనుభ వించాలనుకున్న తన వాంఛ యిలా నాశన మయిపోవలసిం దేనా ? ఇలా జరిగిందేం ? ఏ డబ్బు గలవాడో ఎందుకు తీసుకు

పోకూడదు? తను ప్రక్కన దాక్కుని పొంచి చూస్తుంటే ఈ ముష్టి వెధవ, తనలాంటివాడే తీసుకుపోతాడా బంగారు తల్లిని? పెంచడానికేం తాహతుంది? తనకే లేదే, తనకన్నా వాడేం బాగా పెంచగలడు? తన దగ్గరకన్నా వాడి దగ్గర ఏం సుఖ పడుతుంది?

ఏం చెయ్యటం? తన కూతుర్ని తను పెంచుకోలేదా? తన కూతురు తనకు బరువా? అయితే వాడిస్తాడా? తన కూతురని రుజువేమిటి? నిరూపించమంటే?

మరి? ముందు చెయ్యవలసింది వాడ్ని అనుసరించటం. వాడి నివాసం ఎక్కడో కనిపెడితే తర్వాత ఏదో .... ఏమిటో చెయ్యవచ్చు. బయల్దేరింది. నడిచింది పరిగెత్తినట్లు.

ముష్టివాడి అడుగుజాడల్లో, పిల్లజాడ పసిగట్టుకుంటూ నడిచింది. కనిపించాడు. నడక తగ్గించింది మెల్లిగా, తెలియకుండా అనుసరించింది.

చిన్నపాక, పది తాటాకులు వుంటాయి అక్కడ ఆగాడు ముష్టివాడు - పిల్లను తీసుకుని లోపలకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఏడుద్దామనుకుంది తల్లి - గట్టిగా - బావురుమని. పసిదానికి ఆకలివేస్తుందేమో, పాలు ఎలా? వాడింట్లో ఎక్కడ వుంటాయి? ముష్టి వెధవయ్యె తనలాగే.

తన పిల్లేనని చెబితే? యివ్వడు. దబాయిస్తాడు. బయటికి గెంటుతాడు - లాభం వుండదు.

ఒకటే ఉపాయం. సాయంత్రందాకా ఎలానో సహించాలి. ఆతర్వాత వాడింట్లో ఎవరూ లేనప్పుడుచూసి మెల్లిగా పిల్లను తీసుకొని జారిపోవాలి, అంతే.

అంతకు తప్పితే వేరే గత్యంతరం కనిపించలేదు. వాయిదా వేసుకుంది సాయంత్రానికి. వెనక్కి వెళ్ళిపోయింది.

సాయంత్రం కనుచీకటి సమయంలో ఆ తాటాకుల కొంపచుట్టూ తచ్చాడ సాగింది తల్లి. వాడు యింట్లో ఉన్నట్టు లేడు. అనుక్కునేందుకు పోయివుంటాడు. పోతేవాడి పెళ్ళాం. అది బయటకు పోయేవరకు ఎదురు చూస్తోంది. తల్లి హృదయం తల్లడిల్లి పోతున్నది పిల్లను చూడాలని అమిత ఆతురతతో, ఉదయం నుంచి ఎలా గడిపిందో, ఎక్కడెక్కడ తిరిగిందో తనకే తెలియదు.

ముష్టివాడి పెళ్ళాం బయటికి వచ్చింది. ఏదో పనిమీద ఎటో వెళ్ళిపోయింది. తల్లికి గుండెలు కొట్టుకున్నాయి. ఎలా అయినా యింట్లో దూరాలి, పసిదాన్ని తీసుకోవాలి. ఎత్తుకు పారిపోవాలి.

ప్రొద్దున్న ?

ప్రొద్దున్న తను ఏం చేసింది ? ఎవరైనా తీసుకుపోవాలని కూతుర్ని వీథిలో విడిచిపెట్టింది. యిప్పుడు తనే తీసుకుపోవాలని ఆందోళన.

అటూ యిటూ చూసింది. ఎవరూ కనబడలేదు. ఆలస్యం చెయ్యలేదు. చటుక్కున పరుగెత్తింది. పాకలో దూరింది.

లోపల గుడ్డిదీపం వెలుగుతోంది. ఏదీ ? ఏక్కడుంది పిచ్చి తల్లి ? చూసింది. ప్రక్కన చాపమీద పడుకుని వుంది పిల్ల.

ఆనందంతో వళ్ళు మరిచింది. పసిది తన పిల్లే! ఉత్సాహంగా ముందుకు వంగింది-తన పిల్లను- బంగారు తల్లి నిభోగ భాగ్యాలతో తులతూగడానికి ఉద్దేశించబడిన కన్న కూతుర్ని-అదృష్టంలేక ముష్టివాడి ముష్టింట్లో చిక్కుకుపోయిన పసిదాన్ని-తన చేతుల్లోకి తీసుకోడానికి.

కెవ్వుమంది ఒక్కసారిగా తలతిరిగి పోయింది. గుడ్డిదీపపు వెల్తురు అస్పష్టంగా పిల్ల ఒంటిమీద పడుతున్నది.

కళ్ళు? ఏవీ కళ్ళు ఏమయిపోయాయి? పసిది గ్రుడ్డిదా?

కాళ్ళు? అదేమిటి? అలా వంకర తిరిగిపోయి....

కుంటిింది కూడానా?

— o —